

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lutego 2022 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. o zapłatę kwoty 4858,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 971,70 zł od dnia 24 listopada 2020 r. do dnia zapłaty;
- 971,70 zł od dnia 25 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;
- 971,70 zł od dnia 22 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty;
- 971,70 zł od dnia 27 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- 971,70 zł od dnia 23 marca 2021 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Powódka dochodzi od pozwanej wynagrodzenia w związku z łączącą strony umową, przedmiotem której było zapewnienie pozwanej dostępu do systemu HRlink. Pozwana mimo wystawienia faktur VAT nie uregulowała należności.

Nakazem zapłaty z dnia 11 marca 2022 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu

Pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 18 lipca 2016 r. r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (pop. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) jako operator zawarła z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. (klient) umowę Nr (...), przedmiotem której była współpraca stron w zakresie udzielenia pozwanej dostępu do systemu informatycznego powódki.

Na mocy umowy powódka zobowiązała się do zapewnienia na rzecz pozwanej dostępu do systemu HRlink.pl w wersji P. z limitem 10 aktywnych użytkowników w okresie od 1 sierpnia 2016 r. do dnia 31 stycznia 2017 r. za wynagrodzeniem w kwocie 499 zł netto oraz w okresie od 1 lutego 2017 r. do dnia 31 stycznia 2018 r., za wynagrodzeniem w kwocie 790 zł netto.

Nadto pozwana zobowiązała się do uiszczenia jednorazowej opłaty aktywacyjnej na rzecz powódki w kwocie 499 zł tytułem przygotowania konta firmowego i kont użytkowników, przygotowania szaty graficznej ogłoszenia i formularza aplikacyjnego, integracji ze stroną www. pozwanej (realizacja zależna od woli pozwanej), przygotowania szablonów tekstowych i konfiguracji modułu komunikacji - przygotowanie do 4 indywidualnych raportów w formacie „.xds”, bazujących na danych gromadzonych w systemie HRlink.pl, importu bazy kandydatów.

Płatność z tytułu świadczonych usług następować miała w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury VAT, wystawianej do 3. dnia rozpoczynającego się miesiąca kalendarzowego, którego dotyczy dana miesięczna opłata abonamentowa.

Umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r. Strony wyłączyły możliwość wypowiedzenia umowy w tym okresie. W okresie obowiązywania umowy na czas określony pozwanej przysługiwało uprawnienie do rozwiązania umowy z 1 - miesięcznym terminem wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec

miesiąca kalendarzowego, tylko w przypadku rażącego naruszenia lub niewykonywania przez powódkę postanowień umowy. W przypadku gdyby pozwana chciała rozwiązać umowę z przyczyn określonych powyżej, zobowiązana była do wezwania uprzednio powódki do niezwłocznego zaprzestania naruszenia lub wykonywania postanowień umowy, wskazując jednocześnie, o które postanowienia chodzi i wyznaczenia 7 – dniowego terminu na dobrowolne zaniechanie naruszeń. Jeżeli w określonym terminie powódka nie zastosowała się do wezwania, umowa mogła zostać rozwiązana na zasadach określonych w ust. 3.

Po okresie zawarcia umowy na czas określony, tj. począwszy od dnia 1 lutego 2018 r., umowa podlegała automatycznemu przedłużeniu na czas nieokreślony z możliwością jej rozwiązania na piśmie przez strony z zachowaniem 2 - miesięcznego terminu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego. W przypadku dokonania wypowiedzenia umowy przez którąkolwiek ze stron powódka zachowywała prawo do wynagrodzenia za wszystkie usługi wykonane w ramach realizacji umowy przed końcem jej obowiązywania.

Aneks nr (...), wobec przedłużenia współpracy o kolejne 12 miesięcy, tj. od 1 lutego 2018 r. do dnia 31 stycznia 2019 r., strony zmodyfikowały wysokość należnego powódce wynagrodzenia tytułem dostępu do systemu HRlink.pl w wersji P. z limitem 11 aktywnych użytkowników na kwotę 790 zł netto miesięcznie (971,70 zł brutto).

Aneks nr (...) z dnia 4 lutego 2019 r. strony przedłużyły okres obowiązywania umowy do dnia 31 stycznia 2021 r., modyfikując jednocześnie okres wypowiedzenia, który wynosił 4 miesiące.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa z dnia 18 lipca 2016 r. k. 13;
- aneks nr (...) k. 14;
- aneks nr (...) k. 15.

Z tytułu świadczonych na rzecz pozwanej usług powódka wystawiła szereg faktur VAT, których pozwana nie uregulowała:

- dnia 7 października 2020 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 971,70 zł brutto, tytułem abonamentu HRlink 01-30.10.2020 z terminem płatności wynoszącym 45 dni;
- dnia 9 listopada 2020 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 971,70 zł brutto, tytułem abonamentu HRlink 01-30.11.2020 z terminem płatności wynoszącym 45 dni;
- dnia 7 grudnia 2020 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 971,70 zł brutto, tytułem abonamentu HRlink 01-31.12.2020 z terminem płatności wynoszącym 45 dni;
- dnia 12 stycznia 2021 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 971,70 zł brutto, tytułem abonamentu HRlink 01-31.01.2020 z terminem płatności wynoszącym 45 dni;
- dnia 5 lutego 2021 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 971,70 zł brutto, tytułem abonamentu HRlink 01-28.02.2020 z terminem płatności wynoszącym 45 dni.

Bezsporne, a nadto dowód:

- faktury VAT k. 16-20.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2020 r. pozwana, reprezentowana przez jej prezesa zarządu w osobie J. W., oświadczyła o uznaniu wierzytelności powódki w łącznej kwocie 23 216,25 zł z tytułu wskazanych tam nieopłaconych faktur VAT, wystawionych począwszy od 2 maja 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2020 r.

Bezsporne, a nadto dowód:

- oświadczenie z dnia 30 kwietnia 2020 r. k. 23;

Powódka bezskutecznie wzywała pozwaną do zapłaty zaległych faktur wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem wystawionych faktur.

Bezsporne, a nadto dowód:

- pismo z dnia 27 sierpnia 2021 r. k. 21;

- dowód nadania k. 22.

Wobec nieregulowania przez pozwaną płatności z tytułu zaległych faktur VAT, powódka wytoczyła przeciwko pozwanej szereg powództw w tut. sądzie, a sprawy przeciwko pozwanej toczyły się pod sygnaturami:

- X GNc 287/21 (następnie XI GC 96/22);

- X GC 515/21;

- XI GNc 501/21;

- X GC 679/21.

Dnia 31 marca 2021 r. pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 15 342,65 zł tytułem „zapłaty za faktury”.

Powyzsza wpłata oraz inne wpłaty dokonane przez pozwaną w toku wskazanych procesów sądowych zostały zaliczone na poczet najstarszych faktur VAT, objętych oświadczeniem pozwanej o uznaniu długu. Wobec częściowej zapłaty powódka częściowo cofała pozwy w ww. sprawach, co skutkowało wydaniem orzeczeń tut. sądu o umorzeniu postępowania.

Bezsporne, a nadto dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 39;

- pozew z dnia 22 stycznia 2021 r. k. 60-63;

- częściowe cofnięcie powództwa w sprawie X GNc 287/21 k. 64-65;

- częściowe cofnięcie powództwa w sprawie XI GC 96/22 k. 66-67;

- potwierdzenie przelewu k. 68;

- nakaz zapłaty z dnia 10 maja 2021 r. w sprawie X GNc 287/21 k. 69.

Stan faktyczny w spornym zakresie ustalono w oparciu o przywołane wyżej dokumenty złożone przez strony do akt sprawy, których prawdziwości nie kwestionowano, częściowo wyprowadzając odmienne wnioski. Dla porządku wskazać należy, że sąd na rozprawie 1 lutego 2023 r. pominął zarzuty, twierdzenia i dowody, zgłoszone w piśmie pozwanej z 16 stycznia 2023 r., jako spóźnione i w sposób oczywisty zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania, na podstawie art. 458[5] § 1 i 4 k.p.c. i art. 235[2] §1 pkt 5 k.p.c. Nawiasem, wskazane pismo pozwanej, złożone bez zezwolenia sądu, nadane zostało listem poleconym 17 stycznia 2023 r., a więc 1 dzień przed rozprawą z 18 stycznia 2023 r., a fizycznie wpłynęło do sądu 23 stycznia 2023 r., przy czym dodatkowo było ono obarczone brakami formalnymi. Z tych przyczyn sąd pominął dowody z korespondencji e-mail (k. 107-131, 134-136), w tym pisma pozwanej z dnia 21 kwietnia 2020 r., jak również aneksu z dnia 31 marca 2022 r. (k. 132-133), pisma z dnia 19 listopada 2021 r. (k. 105-106) i nie czynił na ich podstawie żadnych dalszych ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powódka domagała się zasądzenia wynagrodzenia, przewidzianego przez strony w umowie o świadczenie usług, na mocy której pozwana winna uiszczać na rzecz powódki comiesięczne wynagrodzenie. Roszczenie powódki należało ocenić przez pryzmat przepisów dotyczących świadczenia usług, do których stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Dlatego podstawą żądania pozwu jest norma zawarta w art. 734 § 1 k.c. oraz art. 735 k.c. Zgodnie z treścią tych przepisów przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się na wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Pozwana w sprzeciwie zakwestionowała powództwo co do zasady, jak i wysokości, podnosząc zarzut spełnienia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem. Zarzut ten okazał się chybiony, jako że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z załączonych do odpowiedzi na sprzeciw pism procesowych powódki i orzeczeń sądowych wydanych w innych sprawach pomiędzy stronami, wynika, że wpłaty pozwanej były zaliczone na należności objęte innymi pozwami, a sporne faktury będące przedmiotem procesu w sprawie niniejszej nadal nie zostały przez pozwaną opłacone. Powódka wykazała, w ocenie sądu, że usługi ujęte w spornych fakturach zostały zlecone przez pozwaną i faktycznie były wykonywane, bowiem umowa i aneksy do niej zostały podpisane przez upoważnionego do reprezentacji członka zarządu pozwanej. Nadto J. W., który był i jest prezesem zarządu pozwanej, podpisał oświadczenie o uznaniu długu, obejmujące również sporne faktury, a dodatkowo wskazać należy, że pozwana nie uchyliła się od skutków prawnych złożonego przez nią oświadczenia, np. z uwagi na wady świadczenia woli (art. 88 k.c.). Zwraca uwagę, że pozwana nie skorzystała również z prawa do wypowiedzenia umowy, a miała taką możliwość nie tylko na podstawie stosownych postanowień umowy stron, ale również na podstawie art. 746 k.c. Przepis 746. § 1 k.c. stanowi bowiem, że dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawę prawną zasądzonych odsetek stanowi art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

Z tych względów orzeczono jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.), zasądzając od pozwanej wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej adekwatnej do wartości sporu 900 zł, stosownie do § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłatę skarbową 17 zł i od pozwu 400 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)